

# Kärsimyksen kohtaaminen

STI 130411

Lasse Nikkarikoski

(Job. 19:25: ”Minä tiedän, että lunastajani elää. Hän sanoo viimeisen sanan maan päällä.”)

\* Kärsimyksen subjektiivisuus – myös tässä...

## 1. Hannan syntymä 1986

\* Savikengät

Room 12:12 (92): Toivokaa ja iloitkaa, ahdingossa olkaa kestäviä, rukoilkaa hellittämättä.

1938: Olkaa toivossa iloiset, ahdistuksessa kärsivälliset, rukouksessa kestävä.

Joh. 6:68 Simon Pietari vastasi hänelle: ”Herra, kenen luo me menisimme? Sinulla on ikuisen elämän sanat.

Luther: Roomalaiskirjeen luento:

**Olkaa toivossa iloiset** (Room. 12:12), s.o. älkää iloitko käsillä olevasta ja koetusta ja tunnetusta. Ilo näet on kahdenlaista. Iloitaan näkyväisistä, s.o. sellaisista, jotka ovat jollakin tavalla joko sisäisesti tai ulkonaisesti havaittuja; se on turhaa iloa, koska se on ohimenevää. Toiseksi iloitaan **näkymättömistä**, s.o. sellaisesta, jota ei tunneta, vaan johon tulee uskoa; ja tämä ilo on todellista, iankaikkista ja pysyvää. Tosiaankaan ilman toivoa ei olekaan iloa tuosta näkymättömästä. Kuka näet iloitsee siitä, josta hän on toivoton tai jonka saavuttamista hän epäilee? Apostoli tahtoo sen vuoksi tällä sanoa, että kristityt kyllä iloitsevatkin, mutta eivät mistään aistimin havaittavasta, vaan toivossa. Sillä ”autuaita ovat murheelliset” (Matt. 5:4), nim. todellisuudessa; sillä sellaiset iloitsevat toivossa. Toivoa ei voi kenelläkään olla, siis ei myöskään iloa toivon kautta, ellei hän ole sanoutunut irti kaikesta eikä hänellä ole mitään, mitä toivoo, mitä haluaa, mihin luottamuksensa asettaa, mistä iloitsee; vieläpä häntä lisäksi monet onnettomuudet ahdistavat, niin että hän ei täällä voi iloita mistään hyvästä. Jos hän kuitenkin kestää taipuisasti, niin hän saavuttaa toivon ja tulee toivossa iloon. Sen vuoksi seuraa:

**Ahdistuksessa kärsivälliset** (Room. 12:12)

Room. 5:3 ja seur.: ”Ahdistus synnyttää kärsivällisyyttä, mutta kärsivällisyys koettelemuksen kestämistä, ja koettelemuksen kestäminen toivoa, mutta toivo ei saata häpeään”, s.o. se iloitsee, on iloinen ja varma.

**Rukouksessa kestävä** (Room. 12:12)

Tämä sana kohdistuu niitä vastaan, jotka lukevat psalmeja ilman että sydän on mukana. Ja pelättävä onkin, että kirkolliset rukoukset meidän aikanamme ovat enemmän esteenä kuin parannuskeinona. Ensiksi, koska me enemmän vain vihoitamme Jumalaa lukemalla rukouksia sydämen olematta mukana, niin kuin hän sanoo: ”Tämä kansa kunnioittaa minua huulillaan” jne. (Jes. 29:13). Toiseksi, koska me sellaisen harhan pettäminä käymme huolettomiksi ikään kuin olisimme oikein rukoilleet. Ja niin me emme koskaan valmistu todellisen rukouksen harjoittamiseen, vaan, kun olemme tuollaista rukoilleet, arvelemme, että olemme nyt rukoilleet, emmekä ole mistään enää huolissamme. Tämä on kauhistuttava vaara.

## **2. Suuret katastrofit**

\* Zoomaus: Isä ja murtunut siipi (Ähtäri) – tsunamit

\* Ps 34:19 Herra on lähellä niitä, joilla on särkynyt sydän, hän pelastaa ne, joilla on murtunut mieli.

Joh. 21:17: ”Vielä kolmannen kerran Jeesus kysyi: ”Simon, Johanneksen poika, olenko minä sinulle rakas?” Pietari tuli surulliseksi siitä, että Jeesus kolmannen kerran kysyi häneltä: ”Olenko minä sinulle rakas?”, ja hän vastasi: ”Herra, sinä tiedät kaiken. Sinä tiedät, että olet minulle rakas.” Jeesus sanoi: ”Ruoki minun lampaitani.”

\* **Jumala näkee korkealta** (meille seinä) – Rakkaus – Kristus ristillä

Luther: Ole turvallisin mielin – kokoelmasta:

USKON VANHURSKAUDESTA JA SYNTIEN ANTEEKSIANTAMUKSESTA

Herra, minä olen Sinun syntisi, Sinä olet minun vanhurskauteni! Sen tähden minä olen iloinen ja riemuitsen pelkäämättä. Sillä minun syntini ei ole Sinun vanhurskauttasi suurempi eikä sitä voita, eikä Sinun vanhurskautesi liioin anna minun olla eikä pysyä syntisenä. Ole ylistetty, Herra, Sinä uskollinen Jumala, iankaikkisesti. Amen.

Jumalan silmissä on meidän hurskaudemme nimeltään ”syntien anteeksiantamus”.

Usko on sellainen lakkaamaton ja hellittämätön katse Kristukseen, joka ei myöskään ole suuntautunut mihinkään muuhun kuin häneen ja joka takertuu yksinomaan Kristukseen, joka on hävittänyt synnin ja kuoleman ja asettanut tilalle vanhurskauden ja iäisen elämän. Saatana tietää, ettei hän voisi saada pysymään ketään valtakunnassaan, jos ihmiset tuntisivat kurjuutensa. Hän tietää, että Jumalan täytyy heti armahtaa sitä, joka on havainnut kurjuutensa ja joka huutaa apua, että hänen täytyy tuoda apu sellaiselle, että ”hän on niitä lähellä, joilla on särjetty sydän” (Ps. 34:19).

Syntien anteeksiantamus ei ole hetken teko tai tilapäinen työ, vaan jotakin alituisesti kestävä. Syntien anteeksiantamus alkaa nimittäin kasteessa ja pysyy luonamme kuolemaan saakka, kunnes me nousemme kuolleista ja meidät viedään iankaikkiseen elämään. Niin siis elämme alati syntien anteeksiantamuksen suojassa, ja Kristus vapahtaa meidät todellisesti ja uskollisesti meidän synneistämme.

Kuka on koskaan kuullut jostakin tällaisesta? . . . Niin vastakkaisia kuin nämä asiat ovatkin, ovat ne kuitenkin kristityssä yhtyneet, kun hän samalla kertaa on pyhä ja syntinen, kuollut ja elävä, »kaikki syntiä», »ei mitään syntiä». Taivas ja helvetti kuuluvat täällä yhteen.

Usko syntien anteeksiantamukseen on verrattavissa siihen, että joku tähtää ladatun pyssynsä sinuun ja tahtoo ampua sinut, ja sinun on kuitenkin uskottava ja sanottava, ettei se merkitse mitään. Samoin minä tunnen joka päivä itseltäni puuttuvan jumalanpelkoa ja uskoa; minä kannan laiskaa konnaa muassani, vanhaa Aatamia, joka ei saarnaa minulle mitään hyvää; en rakasta Jumalaa koko sydämeistäni enkä lähimmäistäni niin kuin itseäni ja olen siis täynnä syntiä, ja kuitenkin minun on uskottava, ettei ole mitään syntiä. Silloin täytyy minun tunnustaa, että minun on vaikeata uskoa tätä pykälää.

Jumalan armo ei jakaudu eikä tule osittaisena, kuten hänen lahjansa, vaan Kristuksen, meidän puoltajamme ja välittäjäme tähden se ottaa meidät täydellisesti Jumalan suosioon.

Synnillä on vain kaksi olinpaikkaa, missä oleskella. Joko se on sinun kimpussasi tai se on Kristuksen, Jumalan Karitsan, kimpussa. Jos se on vain sinun hartioillasi, olet kadotettu.

Mutta jos se on Kristuksen hartioilla, olet sinä vapaa ja tulet autuaaksi. Niin tartu siis, mihin itse tahdot. Että synnit jäisivät sinun varaasi olisi tosin lain ja oikeuden mukaista; mutta ne on armosta heitetty Kristuksen, Karitsan, kannettaviksi.

Syntiä tosin aina on, ja hurskaat tuntevat sen, mutta se on peitetty, eikä sitä lueta meille Kristuksen tähden. Hänet uskolla käsittäessämme ei ainoakaan synti ole synti. Mutta siellä, missä ei Kristusta eikä uskoa ole, ei ole myöskään päästöä synneistä, eikä niitä peitetä, vaan synnit luetaan, ja kadotus on edessä.

Oikea kristitty ei ole se, jolla ei ole mitään syntiä ja joka ei sitä tunne, vaan se, jolle Jumala, meidän Herramme, ei lue syntiä hänen uskonsa takia, joka hänellä on Kristukseen. Ja tämä oppi antaa omatuntoparalle koko lujan ja pysyvän lohdun sen ankarasti peljästyessä Jumalan vihaa ja tuomiota. Sen tähden me syystä ahkeraan opetamme, että me Kristuksen tähden tulemme vanhurskaiksi.

Meidän ei ensinkään tarvitse tehdä mitään, vaan ainoastaan ottaa vastaan se tavara, joka on Kristus, uskolla sydämeen omistettuna, vaikka sitten tuntisimme olevamme kuinkakin täynnä syntejä. Perin painavat ovat siis nämä sanat: »Me tiedämme, ettei ihminen tule vanhurskaaksi lain teoista, vaan Jeesuksen Kristuksen uskon kautta.»

Kun evankeliumi opettaa, etteivät laki ja työt vanhurskautta, vaan usko Kristukseen, on siitä seurauksena mitä iloisin omatunto.

Ei puhu Paavali tässä pääsinpäästä eikä leipäkyrsästä, vaan kristillisen uskon pääasiasta, uskonvanhurskaudesta. Se, joka ymmärtää tämän asian hyödyn ja korkeuden, pitää kaiken muun halpana ja mitättömänä. Mitä ovat kaikki luontokappaleet vanhurskauttamisopin rinnalla? Sen tuntiessamme vaellamme kirkkaimmassa päivänvalossa, mutta kun emme sitä tunne, synkimmässä pimeydessä.

Sen tähden ehdoin tahdoin teroitamme ja lakkaamatta opetamme uskonvanhurskautta, jotta tämä uskonkappale tulisi vahvistetuksi ja varmaksi meidän sydämissämme. Tämä onkin mitä välttämättömintä. Sillä tämän auringon kadotettuamme vajoamme entiseen pimeyteen.

Missä vanhurskauttamisoppi makaa maassa, siellä makaa kaikki maassa. Sen vuoksi on mitä tarpeellisinta sitä alati teroittaa ja opettaa. Sillä liiaksi emme sitä saata teroittaa emmekä opettaa. Niin — vaikka me koetamme sitä oikealla tavalla oppia ja pidämme siitä kiinni, ei ole kuitenkaan ainoatakaan, joka olisi sen täydellisesti käsittänyt tai sen täydestä sydäimestä uskonut. Näin liukas on lihamme vastustamaan uskon kuuliaisuutta.

Tämä oppi tuo omilletunnoille väkevän lohdutuksen ankarissa peljästyksissä. Sen tähden emme suotta niin usein ja niin suurella ahkeruudella teroita syntien anteeksiantamista ja vanhurskauden lukemista meille Kristuksen tähden. Mikäli kristitty on kristitty, sikäli hän on lain ja synnin yli korotettu. Sillä niin kuin helmi on sormuksessa, niin on Kristus, lain Herra, läsnä kristityn sydämessä ja upotettu siihen.

**Lutherin kirjoitus ”Murheellisten ihmisten lohdutus”** selvittää, miten koettelemuksessa ja murheessa elävää kristittyä ilahduttavat Jumalan läsnäolo ja sana.

### **1. Elämän perusta sanasta**

”Murheellisen ihmisen ei tule olla itsensä varassa eikä suuntautua tunteittensa mukaan itseensä vaan hänen tulee tarttua Jumalan sanaan ja riippua siinä, kun Jumalan sanaa selvitetään hänelle Jumalan nimessä. Hänen tulee luottaa siihen uhmakkaasti ja ohjata kaikki sydämen tunteet ja ajatukset sanaan.”

## **2. Kärsivien yhteys**

"Murheellisten ei tule ajatella, että autuuden koettelemuksissa elävä on yksin, vaan hän pikemminkin kärsii maailmassa ja sen tähden paljon enemmän kuin muut (1. Piet. 1:6) (Ps 31:23, 28:1)"

## **3. Koettelemukseen suostuminen**

"...murheellisen on syytä puhua iloisesti, jopa juhlallisesti Jumalalle: Tapahtukoon sinun tahtosi, ei minun, rakas Isä (Luuk. 22:42)"

## **4. Jumalan ylistys**

"Pahaa henkeä ja masennusta ei voi karkottaa murheella ja valituksella vaan Jumalan ylistämisellä. Siitä sydän tulee iloiseksi."

## **5. Kärsimystä ei tule selittää**

"Ei ole myöskään hyvää ja hyödyllistä, että ihminen tietää, mikä suuri hyvyys on koettelemuksessa."

## **3. Hannan kuolema**

\* Ps 90:1 (Ihmiselämän lyhyys ja Jumalan ikuisuus – muista koko psalmi!!: Mooseksen, Jumalan miehen, rukous. )

### **Herra, sinä olet meidän turvamme polvesta polveen.**

(Joh. 21:19: Näin Jeesus ilmaisi, millaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava Jumalaa. Sitten hän sanoi: "Seuraa minua.")

- \* Jälleennäkemisen riemu
- \* Synnit poissa
- \* Kivut, sairaus, tsunamit
- \* **Taivas**

## **4. Job**

Job. 19:25: (1938: Mutta) Minä tiedän, että lunastajani elää. Hän sanoo viimeisen sanan maan päällä. (Huom: koko luku: alkuosa; kärsimys, loppuosa; Jumalan todellisuus)

- \* Ilmoituksen varassa elävä ihminen
- \* **kärsimyksen ja Jumalan todellisuus!!!**

>>>>>

Ilm. 21:4 ja hän pyyhkii heidän silmistään joka ainoan kyöneleen. Kuolemaa ei enää ole, ei murhetta, valitusta eikä vaivaa, sillä kaikki entinen on kadonnut."